

Arrest

**nr. 258 951 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. R. JESSEN *loco* advocaat Mr. I. ROOX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht

en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming-, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het zeer summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en het bekritisieren van de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. De Raad benadrukt vooreerst volgende motief van de bestreden beslissing:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u reeds in februari 2019 drie dagen in België verbleef zonder hier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaarde hierover dat u bij de gemeente – u werd immers in België geboren – uw geboorteakte kwam opvragen en er informeerde of er een mogelijkheid was om hier te wonen (CGVS, p. 6). U keerde hierna terug naar Macedonië. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u sinds januari 2019 reeds fysiek en psychisch door uw ouders werd mishandeld (CGVS, p. 11). U kwam dan samen met uw echtgenoot in mei 2019 opnieuw naar België. U verbleef dan meer dan zeven maanden in België alvorens u hier een verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS, p. 4-5). Zowel u als uw echtgenoot verklaarden dat jullie niet wisten waar naartoe te gaan en jullie de taal niet spraken. Er werd u tevens door verschillende organisaties alsook de gemeente gezegd dat u negentig dagen diende te wachten alvorens u een verzoek kon indienen omdat u hier als toerist verbleef. U beschikte evenmin over internet voor opzoekingen (CGVS, p. 4-5 / CGVS F., p. 5-6). Dergelijke uitleg volstaat echter niet om te verklaren waarom u meer dan zeven maanden wachtte, gezien u intussen wel een taalcursus volgde, u zich onder meer informeerde bij de gemeente en uit uw verklaringen wel degelijk blijkt dat u toegang had tot internet (CGVS, p. 4-5, 13). Hiermee zet u de ernst van uw verzoek tot internationale bescherming danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming."

Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat zij reeds sinds mei 2019 in België is, maar meent dat op basis van deze vaststelling niet zomaar kan worden afgeleid dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming. Het voornaamste voor haar was immers dat zij zo snel als mogelijk Noord-Macedonië verliet om de problemen achter zich te kunnen laten en elders op een veilige plaats een nieuw leven op te bouwen, zo stelt zij. Dit strookt echter geenszins met de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij reeds in februari 2019 drie dagen in België verbleef zonder hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zij informeerde bij de gemeente of er een mogelijkheid was om hier te wonen, doch hierna terugkeerde naar Macedonië terwijl zij in haar verklaringen nochtans aangaf dat zij sinds januari 2019 reeds fysiek en psychisch door haar ouders werd mishandeld. Verzoekster gaat hieraan met haar betoog dan ook voorbij, laat staan dat zij de vaststellingen in een ander daglicht plaatst. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de tijd die verzoekster liet verstrijken na haar aankomst in België alvorens zij een verzoek om internationale bescherming indiende, meer bepaald de vaststellingen in dit kader dat zij zeven maanden wachtte, dat zij intussen een taalcursus volgde, dat zij zich onder meer informeerde bij de gemeente en dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij toegang had tot internet. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn besluit dat verzoeksters houding klemmt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en aantoonde dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag inderdaad redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo als snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient.

Verder wijst de commissaris-generaal op de tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster en haar partner waaruit hij terecht besluit dat hierdoor de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen met zowel haar familie als de familie van F. omwille van hun relatie en kind ernstig ondermijnd wordt. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekster en haar partner over dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Verzoekster gaat echter niet in op de concrete vaststellingen en ook wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven, minstens laat zij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

In weerwil van hetgeen verzoekster voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak en een geïndividualiseerd onderzoek werd gevoerd. Het algemeen, overwegend theoretisch, verweer vanwege verzoekster en het herhalen dat zij is gevlucht omwille van haar vrees voor haar familie en schoonfamilie, is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten.

3.2. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens lijkt te beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekster toont ook niet aan dat er in Noord-Macedonië actueel sprake is van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van voormelde wet.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat zij een reëel risico loopt aangezien zij moslima is en haar partner/man katholiek en haar ouders niet akkoord zijn met het huwelijk. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij een kindje hebben en dat dit ook voor haar kind problemen zal opleveren.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van haar relaas, met name de problemen die zij zou kennen met haar familie en schoonfamilie ten gevolge van de relatie met haar man F. en hun kind, waarbij zij er geheel aan voorbijgaat dat en de Raad benadrukt dat, op grond van de verschillende concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, aan haar relaas geen geloof wordt gehecht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS